

Список використаних джерел:

1. Туризм. URL: <http://surl.li/sgwz>.
2. Галкіна О. О. *Організація та розвиток сфери туризму в Карпатському регіоні*. Полтава, 2021, 125 с.
3. Буковель – найкращий гірськолижний курорт України. URL: <http://surl.li/gxsok>.

УДК 330.322.4: 316**Гилка У. Л.**

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри управління в транспортній галузі
Дунайський інститут Національного університету
«Одеська морська академія»*

**ПЕРСПЕКТИВИ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ УКРАЇНИ У
ПІСЛЯВОЄНИЙ ПЕРІОД: СУЧАСНИЙ ПОГЛЯД**

Перспективи економічного зростання України у післявоєнний період пов'язані як з об'єктивними, так і з суб'єктивними економічними факторами, які визначаються через характер законодавчих рішень, що приймає уряд. Під об'єктивними факторами ми розуміємо наявність остаточних ресурсів у післявоєнний період, стан зовнішньо-політичної ситуації та господарський уклад, що історично склався у державі. За нашою думкою, відсутність потенційно можливого економічного зростання в Україні до початку війни була обумовлена специфічними виробничими відносинами, що склалися після здобуття державою незалежності. Специфіка української економіки полягає у повному фізичному та моральному зносі основних засобів, безробітті, застої в науці та освіті, корупції тощо. Однак головним фактором, що викликав перелічені негативні явища в економіці, був не економічний, а політичний фактор.

На перше місце, після вирішення проблеми виробничих відносин, слід поставити розробку стратегії економічного зростання України, якої, на сьогодні, в державі, на жаль, не існує. Однак, не дивлячись на це, вона обов'язково повинна бути! Така стратегія має бути не тільки розроблена, як план виходу України з економічної кризи, але й бути прийнята на законодавчому рівні Верховною радою і мати статус Закону. Структура розробленої стратегії, за нашою

думкою, має будуватися на симбіозі відомих науці економічних стратегій попиту та пропозиції. Аналіз світового досвіду підтверджує дійсність такого підходу, а досягнення економічного зростання здобуваються шляхом використанням трьох важелів: відсотка, податків та державних замовлень. Слід зауважити, що їх застосування має бути збалансовано та перебувати під контролем держави.

У країнах із надлишком робочої сили використовують стратегію зростання, яку називають стратегією попиту чи економікою попиту, та отримують економічне зростання за рахунок залучення додаткової робочої сили у складі незайнятого населення. Вона має ще одну назву, що пов'язана з ім'ям Джона Мейнарда Кейнса, який заклав основу цілого напрямку в економічній науці – кейнсіанства. Економіки із повною зайнятістю використовують стратегію пропозиції та отримують економічне зростання через підвищення продуктивності праці за рахунок впровадження найдосконаліших технологій і устаткування.

Незважаючи на відмінності та особливості кожної з економік, у них завжди застосовні загальні принципи досягнення зростання. Одним із них є симбіоз стратегій попиту та пропозиції. Безробіття, що провокується стратегією пропозиції, нейтралізується кейнсіанськими заходами. Співвідношення (пропорції) двох стратегій визначаються державою. Принципи, на яких має здійснюватися ця місія, добре відомі науці та описані у науковій та навчальній літературі [1].

Однак, не зменшуючи важливості цього питання, слід визнати, що вирішити його можливо лише на основі прогресивних виробничих відносин. Про це свідчить закон адекватності виробничих відносин рівню та характеру виробничих сил [3]. З нього випливає, що головною причиною відсутності потенційно можливого економічного зростання є відставання виробничих відносин від рівня та характеру продуктивних сил.

Причинно-наслідкові зв'язки деградації економіки лежать далеко за сферою можливостей чисто економічної теорії. Вони приховані в поєднаннях виробничих відносин, які є об'єктом вивчення науки, що називається «Політична економія». До сфери уваги політекономії увійшли стосунки не лише між класами, а й між інституціями. У нашому випадку, це неформальний інститут олігархів сучасного українського суспільства, який об'єднує найбільших власників засобів виробництва. Сучасні виробничі

відносини в Україні можна охарактеризувати, як *олігархічний капіталізм*. Особливість українського олігархічного устрою полягає в тому, що олігархам належать не лише засоби виробництва, а й усі засоби масової інформації, через які вони формують суспільну свідомість. Тобто сьогодні питання економічного зростання, це – питання влади.

Головними ознаками недосконалості виробничих відносин є олігархічний капіталізм, монополізм, нечесна конкуренція, корупція, тому досягнення економічного зростання України в післявоєнний період без руйнування інституту олігархів неможливе.

Список використаних джерел:

1. Криворак А.Д., Гилка У.Л. *Що не так в кейнсіанській моделі зростання*. Економіст. 2021. №8. С. 33-40.
2. Кенэ Ф. *Економіческа таблиця. Избранные экономические произведения*. М.: Издательство социально-экономической литературы. 1960. 551 с.
3. Мочерний С. *Закон адекватності виробничих відносин рівню й характеру продуктивних сил: економічна енциклопедія у 3 томах / гол. ред. С. І. Мочерний*. Київ: Видавничий центр «Академія», 2000. Т.1. 534 с.

УДК 658:007.51

Глуцевський В.В.

*доктор економічних наук, доцент,
професор кафедри інформаційної економіки,
підприємництва та фінансів*

Глуцевська О.В.

*здобувач вищої освіти
Запорізький національний університет*

**ІНФОРМАТИЗАЦІЯ ПРОЦЕСІВ МАРКЕТИНГОВОГО
МЕНЕДЖМЕНТУ УКРАЇНСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ
ВИСОКОТЕХНОЛОГІЧНИХ ГАЛУЗЕЙ ЯК ПРІОРИТЕТНИЙ
ВЕКТОР РОЗВИТКУ У ПІСЛЯВОЄННИЙ ПЕРІОД**

Сьогодні Україна активно співпрацює з країнами-членами Євросоюзу, поступово інтегруючись у глобальний європейський економічний простір. Як результат євроінтеграції, створено дорожню карту щодо подолання технологічного відставання України від країн-